

Република Србија
УПРАВНИ СУД
Одељење у Новом Саду
III-1 У. 4004/19
Дана 05.05.2022. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд у већу састављеном од судија: Наде Балешевић, председника већа, Весне Слијепчевић и Весне Мартиновић, чланова већа, уз учешће судског саветника Јелене Јордовић, записничара, одлучујући у управном спору по тужби тужиље АА из ..., коју заступа Павле Јуришић, адвокат из Новог Сада, Железничка 34, ради поништаја решења туженог РЕПУБЛИЧКОГ ФОНДА ЗА ПЕНЗИЈСКО И ИНВАЛИДСКО ОСИГУРАЊЕ, Покрајинског фонда за пензијско и инвалидско осигурање, Дирекције покрајинског фонда Нови Сад, број 30-02/192.10-152403 од 22.01.2019. године, у правној ствари остваривања права на инвалидску пензију, на нејавној седници већа одржаној 05.05.2022. године, донео је

ПРЕСУДУ

Тужба СЕ ОДБИЈА.

ОДБИЈА СЕ захтев тужиље за накнаду трошкова управног спора.

Образложење

Оспореним решењем одбијена је жалба тужиље изјављена против решења Републичког фонда за пензијско и инвалидско осигурање, Покрајинског фонда - Филијале Сомбор, Службе филијале у Кули број 43-192.10-152403 од 01.10.2018. године, којим је одбијен захтев тужиље за остваривање прва на инвалидску пензију.

Тужбом, поднетом Управном суду 13.03.2019. године, допуњеном поднеском од 11.02.2022. године, тужила оспорава законитост решења туженог органа због погрешено и непотпуно утврђеног чињеничног стања, повреде одредби поступка и неправилне примене закона. Истиче да у налазу, мишљењу и оцини органа вештачења у првостепеном поступку постоји противречност, јер се нигде не наводи у погледу чега је очувана радна способност тужиље и која је сврха и циљ лечења које препоручује првостепени орган вештачења, те како је уопште могуће да је једна особа радно способна, а да истовремено добија упут да се лечи и контролише код чак 7 специјалиста у различим областима медицине. Даље наводи да је другостепени орган

вештачења исправио првостепени налаз, таман толико да би могао да одбије жалбу тужиле, налазећи да не постоји потпуни губитак радне способности, уз напомену да тужилца није способна за послове на којима би у случају губитка свести могла угрозити свој, туђи живот или имовину. Налази да су таква утврђења органа вештачења у директној супротности са претходним утврђењем органа вештачења у првостепеном поступку CS-8939/1 од 19.7.2020. године и CS-8939/6 од 17.01.2013. године у ком је наведено да код тужиле постоји потпуна неспособност за рад од 01.04.2010. године. Сматра да је спорно и утврђење да није способна за послове на којима би у случају губитка свести могла угрозити свој, туђи живот или имовину, имајући у виду да је она по школској спреми НКВ радник. Указује да већ годинама покушава да оствари своје право на инвалидску пензију, па иако јој је вештачењима још пре 9 година утврђен потпуни губитак радне способности, тужени налази начин да тај првобитни налаз заобиђе и новим налазом промени чињенично стање. Истиче да тужени приликом доношења одлуке није ценио и претходне налазе којима је дата оцена радне способности тужиле, већ је своје решење засновао на непотпуним налазима првостепеног и другостепеног органа вештачења који се међу собом разликују. Налази да је утврђење туженог да тужилца као НКВ радник јесте радно способна, али да није способна за послове на којима би у случају губитка свести могла угрозити свој, туђи живот или имовину, само други начин да се каже да је код наступио потпуни губитак радне способности. Предлаже да суд тужбу уважи, оспорено решење поништи, туженом наложи да донесе решење ком ће усвојити жалбу тужиле и признати јој право на инвалидску пензију, и обавезе га да тужилци накнади трошкове за састав тужбе у износу од 16.500,00 динара и таксе на тужбу и пресуду по одлуци суда.

У одговору на тужбу, тужени орган је остао код разлога из образложења оспореног решења и предложио да суд тужбу одбије.

Суд је решио управни спор без одржавања усмене расправе, ценећи да је предмет спора такав да очигледно не изискује непосредно саслушање странака и посебно утврђивање чињеничног стања, с обзиром да је чињенично стање утврђено у управном поступку довољно за доношење одлуке, у смислу одредбе члана 33. став 2. и 3. Закона о управним споровима ("Службени гласник РС", бр. 111/09), па је испитујући законитост оспореног решења у границама захтева из тужбе, у смислу члана 41. став 1. истог закона, оценом навода тужбе, одговора на тужбу и списка ове управне ствари, нашао да тужба није основана.

Из списка предмета и образложења оспореног решења произлази да је тужилца 18.06.2018. године, првостепеном органу поднела захтев за остваривање права на инвалидску пензију. У спроведеном поступку утврђено је да је тужилца рођена ... године и да је првостепени орган вештачења Фонда према налазу, мишљењу и оцени број ИН-152403 од 06.08.2018. године, установио да код тужиле на дан 06.08.2018. године, не постоји потпуни губитак радне способности у смислу одредбе члана 21. Закона о пензијском и инвалидском осигурању, јер лечење није завршено и да је потребно даље лечење и праћење од стране кардиолога, неуролога, психијатра, психолога, ортопеда, физијатра, офталмолога, те са мишљењем свих поново оценити радну способност уз сагласност изабраног лекара. Одлучујући о жалби тужиле, тужени орган је прибавио налаз, мишљење и оцену органа вештачења у другостепеном поступку који је на основу

приложене медицинске документације, дао налаз, мишљење и оцену број ИН-152403/6 од 07.12.2018. године у коме наводи да се слаже са налазом, мишљењем и оценом органа вештачења у првостепеном поступку да код тужиље на дан прегледа код првостепеног органа вештачења 06.08.2018. године, не постоји потпуни губитак радне способности, али да се не слаже да лечење није завршено у циљу оцене радне способности, налазећи да је лечење завршено и да не постоји потпуни губитак радне способности, уз напомену да није способна за послове на којима би у случају губитка свести могла угрозити свој, туђи живот или имовину. Образлажући свој налаз, мишљење и оцену, орган вештачења у другостепеном поступку је навео да је размотрио комплетну медицинску документацију у предмету, НМО2, лично прегледао тужиљу, имао у виду наводе жалбе и чињеницу да лечи због епилепсије од 9. године живота и континуирано је на АЕ терапији. Утврђено је да је тужиља оперисана због сколиозе грудно-слабинске кичме у 13. години живота, у неуролошком налазу није регистрован значајнији дефицит. Од детињства слабије види и носи наочаре. Са наведеним здравственим стањем тужиља је и засновала радни однос. Уназад 7-8 година се лечи због хипертензије таблетама уз компензован налаз на срцу. Повремено се амбулантно лечи код психијатра због депресивног поремећаја неуротског реда, са очуваним памћењем. По налазу психолога РФ ПИО БГ, 16.06.2016. године утврђен је уредан когнитивни статус, ММСЕ=27/30, са знацима лаког пада когнитивне ефикасности. При прегледу је консултован и лекар вештак ДОВ-а физијатар (98). Другостепени орган вештачења је нашао да на дан прегледа код ПОВ-а 06.08.2018. године, према важећим прописима вештачења тужиља не испуњава критеријуме за утврђивање потпуног губитак радне способности, уз ограничења. Тужени орган је по оци наведеног мишљења у смислу члана 10. став 2. Правилника о образовању и начину рада органа вештачења („Службени гласник РС“ број 59/08, 75/08...07/12) нашао да је исто медицински документовано и довољно образложено да као такво у потпуности може да послужи као пуноважно мишљење вештака. На основу изнетог, тужени је одлучио као у диспозитиву оспореног решења.

Одредбом члана 21. Закона о пензијском и инвалидском осигурању („Службени гласник РС“, бр. 34/03...75/14), прописано је да инвалидност постоји кад код осигураника настане потпуни губитак радне способности, односно кад код професионалног војног лица настане потпуни губитак способности за професионалну војну службу, због промена у здравственом стању проузрокованих повредом на раду, професионалном болешћу, повредом ван рада или болешћу, које се не могу отклонити лечењем или медицинском рехабилитацијом.

Одредбом члана 25. истог закона прописано је да осигураник код кога настане потпуни губитак радне способности, стиче право на инвалидску пензију: 1) ако је инвалидност проузрокована повредом на раду или професионалном болешћу; 2) ако је инвалидност проузрокована ван рада или болешћу - под условом да је губитак радне способности настао пре навршења година живота прописаних за стицање права на старосну пензију утврђених у члану 19. тачка 1) наведеног закона и да има навршених пет година стажа осигурања.

Чланом 9. Правилника о образовању и начину рада органа вештачења Републичког фонда за пензијско и инвалидско осигурање („Службени гласник РС“ број

59/2008, ..7/2012), прописано је да орган вештачења вештачи на основу свестраног и брижљивог разматрања медицинске и друге документације, као и на основу резултата и запажања приликом прегледа. Чланом 10. Правилника прописано је да орган вештачења у налазу, мишљењу и оцени своја запажања и налазе тачно наводи и објективно и непристрасно износи; налаз, мишљење и оцена мора бити јасан, потпун, логичан, образложен и научно и стручно заснован. Чланом 11. Правилника прописано је да је орган вештачења самосталан у вршењу вештачења, у оквиру овлашћења, права и дужности утврђених законом и овим правилником.

Полазећи од утврђеног чињеничног стања и цитираних одредби закона, по оцени овог суда, правилно је оспореним решењем утврђено да код тужиле не постоји потпуни губитак радне способности из одредбе члана 21. Закона о пензијском и инвалидском осигурању, па нису испуњени услови за признавање права на инвалидску пензију из члана 25. Закона о пензијском и инвалидском осигурању. Ово стога, што је налазом, мишљењем и оценом другостепеног органа вештачења од 07.12.2018. године, утврђено да код тужиле нема потпуног губитка радне способности, уз напомену да није способна за послове на којима би у случају губитка свести могла угрозити свој, туђи живот или имовину, а налаз је урађен на основу комплетне медицинске документације и личног прегледа тужиле. Управни суд налази да оспореним решењем није повређен закон на штету тужиле, јер је решење донето у законито спроведеном поступку, а на правилно и потпуно утврђено чињенично стање, правилно је примењено материјално право, па је оцењено да су наводи тужбе неосновани и без утицаја на другачију оцену законитости оспореног решења, јер тим наводима тужилца није довела у сумњу правилност и законитост решења туженог органа.

Одредбом члана 39. став 1. Правилника о образовању и начину рада органа вештачења Републичког фонда за пензијско и инвалидско осигурање („Службени гласник РС“, бр. 58/08...7/12), прописано је да орган вештачења у другостепеном поступку вештачи на основу медицинске документације коришћене у првостепеном поступку остваривања права, као и медицинске документације достављене у другостепеном поступку остваривања права. Ставом 2. истог члана прописано је да орган вештачења у другостепеном поступку може извршити преглед осигураника, корисника права, односно другог лица, ако на основу претходног разматрања медицинске документације оцени да је то неопходно. Како је у конкретном случају вештачење радне способности тужиле извршено у складу са цитираним одредбама, суд налази да су без основа тужбени наводи којима тужилца оспорава налаз и мишљење органа вештачења у другостепеном поступку.

Суд налази да је без утицаја на другачију одлуку у овој управној ствари медицинска документација коју је пуномоћник тужиле доставио уз поднесак од 11.02.2022. године, јер се ради о документацији коју управни органи нису могли ценити у спроведеном поступку. Наиме, извештај лекара специјалисте физикалне медицине од 24.11.2021. године, интернистичи извештај од 19.08.2020. године радиолошки налаз од 12.11.2021. године, лабораторијски налаз од 15.11.2021. године и извештај неуролога од 22.11.2021. године, нису могли бити цењени у спроведеном управном поступку, јер је првостепено решење донето 01.10.2018. године, а оспорено 22.01.2019. године, због чега нису од утицаја на оцену законитости оспореног решења.

С обзиром да је суд оценио да тужбу у овој правној ствари треба одбити, нису испуњени законски услови из члана 43. став 1. Закона о управним споровима за доношење одлуке у спору пуне јурисдикције.

На основу изнетог, ценећи да оспореним решењем није повређен закон на штету тужиле, Управни суд је применом одредбе члана 40. став 2. Закона о управним споровима ("Службени гласник РС", бр. 111/09), одлучио као у ставу 1. диспозитива пресуде.

Имајући у виду да је тужба одбијена, суд је применом одредбе члана 66, члана, члана 67, и члана 74. Закона о управним споровима и сходном применом одредбе члана 153. став 1. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС", бр. 72/10... 18/20), одбио захтев тужиле за накнаду трошкова управног спора и одлучио као у ставу 2. диспозитива пресуде.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
Дана 05.05.2022. године, III-1 У. 4004/19

Записничар
Јелена Јордовић,с.р.

Председник већа-судија
Нада Балешевић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић